

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

J. КОКОТТ

представено на 7 април 2016 година*

Дело C-70/15

Emmanuel Lebek

(Преюдициално запитване, отправено от Sąd Najwyższy

(Върховен съд, Република Полша)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Член 34, точка 2 — Понятие за възможност за започване на дело за оспорване на съдебно решение — Регламент (ЕО) № 1393/2007 — Член 19 — Възстановяване на срока за обжалване“

I – Въведение

1. За втори път тази година Съдът има повод да разгледа в рамките на Регламент (ЕО) № 44/2001** въпроса за възраженията, които ответникът може да противопостави на молба за допускане на изпълнението на съдебно решение. За разлика от дело *Meroni****, по което основният въпрос е възражението, основано на клаузата за обществен ред по член 34, точка 1 от този регламент, в настоящото дело става въпрос за още по-важния в практиката член 34, точка 2. Тази разпоредба урежда предпоставките, при които нередовностите при връчването на документа за образуване на производството могат впоследствие да доведат до отказ да се признае съдебното решение и да се допусне изпълнението му в друга държава членка.

2. Основната концепция в член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 има за първообраз Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (наричана по-нататък „ККИСР“****), като обаче от приемането на ККИСР насам съдържанието на тази разпоредба претърпя съществена промяна. Съгласно ККИСР нередовностите при връчването на документа за образуване на производството по-специално представляваха още от систематична гледна точка пречка за признаване на постановеното по такова производство съдебно решение. За разлика от това уредбата в Регламент (ЕО) № 44/2001 се представя в значително по-благоприятен за молителя облик. Този регламент всъщност дори предвижда, че макар да не е било възможно ответникът да осъществи ефективната си защита по делото в държавата по постановяване на съдебното решение *преди постановяването* му,

* Език на оригиналния текст: немски.

** Регламент на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74 в приложимата му към настоящия случай редакция, последно изменен с Регламент (ЕО) № 1103/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 г. (ОВ L 304, стр. 80).

*** Вж. по този въпрос заключението ми по дело *Meroni* (C-559/14, EU:C:2016:120).

**** Член 27, точка 2 от Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3).

например защото призовката не му е била връчена в срок, това обстоятелство не е пречка за признаване на решението, когато ответникът е могъл да започне дело в държавата по постановяване на съдебното решение, за да оспори въпросното решение *след неговото постановяване*, но не е сторил това.

3. Настоящото дело привнася нюанс в проблематиката във връзка с признаването на неприсъствените съдебни решения, доколкото по него Съдът трябва да разгледа случай, в който вече не е било възможно в държавата по постановяване на съдебното решение да се започне дело за оспорване на решението поради изтичането на срока за това, но в това отношение е следвало да се проведе производство за възстановяване на срока.

4. Основните въпроси по настоящото дело са дали член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 допуска възможността ответникът да избегне последващо допускане на изпълнението на решението в друга държава членка, като за целта обаче той трябва да отстои правото си да започне дело за оспорване на решението съгласно националното право в държавата по постановяване на съдебното решение чрез подаване на молба за възстановяване на срока за обжалване, и евентуално какви са сроковете за това.

II – Правна уредба

5. Приложимата в настоящото дело правна уредба на Съюза се съдържа в Регламенти № 44/2001 и № 1393/2007****.

A – Регламент № 44/2001

6. Съгласно член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 съдебно решение, не се признава „когато то е постановено в отсъствие на страната, ако на ответника не е връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок, за да има възможност да организира защитата си, освен ако ответникът не е успял да започне дело за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това“.

7. Съгласно член 45, параграф 1, първо изречение от Регламент № 44/2001 „[с]ъдът, пред който е подадена жалбата съгласно член 43 [...], отказва или отменя декларация за изпълняемост само на някои от основанията по членове 34 и 35“.

B – Регламент № 1393/2007

8. Член 1 от Регламент № 1393/2007 (наричан по-нататък „Регламентът относно връчването на документи“) урежда неговото приложно поле, както следва:

„Настоящият регламент се прилага за граждански или търговски дела, когато, за да бъде връчен един съдебен или извънсъдебен документ, той трябва да бъде изпратен от една държава членка в друга. [...](2) Настоящият регламент не се прилага, когато адресът на получателя на документа, който трябва да се връчи, е неизвестен..

[...]“.

**** Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета (ОВ L 324, стр. 79).

9. Член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи предвижда:

„Когато се е наложило документът за образуване на съдебно производство или друг равностоен документ да бъде изпратен в чужбина, за да бъде връчен съгласно разпоредбите на настоящия регламент, и е постановено решение срещу ответник, който не се е явил, съдията има право да възстанови срока за обжалване на решението по отношение на ответника, ако са спазени следните условия:

- а) ответникът не по своя вина не се е запознал своевременно с документа, за да се защити, или с решението, за да може да го обжалва; и
- б) основанията за обжалване, посочени от ответника, не изглеждат лишени от основание.

Молба за възстановяване на срок се допуска за разглеждане само ако е подадена в разумен срок, след като ответникът е узнал за решението.

Всяка държава членка може да заяви [пред Европейската комисия] в съответствие с член 23, параграф 1 [от Регламента относно връчването на документи], че такава молба няма да бъде приета за разглеждане, ако е подадена след изтичането на срока, който държавата определя в своето съобщение, но който в никакъв случай не е по-малък от една година, считано от постановяване на решението“.

III – Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

10. На 8 април 2010 г. Tribunal de Grande Instance de Paris (Парижки окръжен съд, Франция) осъжда г-н D., живеещ от 1996 г. в Република Полша, да заплаща месечна издръжка на ищеца L. Ответникът г-н D. не се е явил по делото пред френския съд. Документът за образуване на производството не му е бил връчен, тъй като ищецът е посочил неправилен адрес в Париж като съдебен адрес на ответника, на който последният не е могъл да получава документи и книжа по делото.

11. Г-н D. узнава за съществуването на решението едва през юли 2011 г., когато в рамките на производство по допускане на изпълнението на това решение в Република Полша Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze (Йеленогорски окръжен съд, Полша) му връчва препис от молбата за допускане на изпълнението заедно с препис от съдебното решение. Тъй като обаче съгласно констатациите на полския съд ***** предвиденият в националното законодателство срок за обжалване на френското решение вече е изтекъл, първата молба за допускане на изпълнението в Полша е отхвърлена, включително и след обжалване от молителя, като компетентният полски съд се основава на член 34, точка 2 във връзка с член 45 от Регламент № 44/2001.

12. По-късно, през май 2012 г., на г-н D. отново е връчен препис от въпросното съдебно решение, като са спазени редът и условията по Регламента относно връчването на документи заедно с указание, че в двумесечен срок от връчването на решението той може да подаде молба за възстановяване на изтеклия срок за обжалване на решението. Тези указания относно възможността за възстановяване на срока отговарят по съдържание на разпоредбата на член 540 от френския Граждански процесуален кодекс (Code de procédure civile). Г-н D. обаче не подава молба във Франция за възстановяване на срока, нито подава жалба срещу въпросното решение.

***** За съжаление от преюдициалното запитване не могат да бъдат извлечени конкретни данни във връзка с предвидените в закона способи за защита и с основанията за погасяването на правото на обжалване поради изтичане на срока, въпреки че решението не е било връчено преди това (вж. точка 7, IV.1 от него).

13. При това положение отново е подадена молба за допускане на изпълнението на съдебното решение в Република Полша. Молителят г-н L. изтъква, че макар с оглед на повторното връчване на документите заедно с указанието за правото да се подаде молба за възстановяване на срока ответникът да е имал възможност да оспори съдебното решение, той не упражнил това си право. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (Вроцлавски апелативен съд) обаче не е възприел тези доводи и с определение от 27 май 2013 г. отново отхвърля молбата за допускане на изпълнението. В мотивите си съдът посочва, че самото право да се иска възстановяване на срока не може да се приравнява на възможността за започване на дело за оспорване на съдебното решение по смисъла на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001. Обратно, този съд намира по-нататък възможността за обжалване на въпросното съдебно решение по смисъла на тази разпоредба за съществуваща само когато решението заедно с мотивите към него и с указание относно правото да се започне дело по оспорване на решението са били връчени на ответника в рамките на законоустановения срок за обжалване на решението.

14. Молителят обжалва това определение с касационна жалба пред запитващата юрисдикция. По-конкретно тази юрисдикция иска да установи дали в настоящия случай въобще може да се приеме, че е налице възможност за възстановяване на срока за обжалване, при положение че Френската република е заявила по реда на член 23, параграф 1 от Регламента относно връчването на документи, че след изтичане на една година от постановяването на решението, което е станало през април 2010 г., е недопустимо повече да бъдат възстановени сроковете за неговото обжалване.

15. При тези обстоятелства запитващата юрисдикция решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1. Трябва ли член 34, параграф 2 от Регламент № 44/2001 да се тълкува в смисъл, че упоменатата в него възможност за ответника да започне дело, за да оспори решението, обхваща както случая, в който за него е възможно да започне делото в предвидения в националното право срок, така и в случая, когато срокът е изтекъл, но е възможно да се подаде молба за възстановяване на срока, а впоследствие — след като молбата бъде уважена — да се пристъпи и към самото оспорване чрез съответния способ?
2. Трябва ли член 19, параграф 4 от Регламент № 1393/2007 да се тълкува в смисъл, че изключва прилагането на разпоредбите на националното право относно възможността за възстановяване на срока, или трябва да се тълкува в смисъл, че ответникът има избор — или да подаде молба съгласно тази разпоредба, или да използва съответния национален правен институт?“.

IV – Анализ на преюдициалните въпроси

A– По първия преюдициален въпрос

16. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че след като вече е изтекъл установеният в националното право на държавата по постановяване на съдебното решение срок за обжалване на решението, тази разпоредба позволява допускане на изпълнението на въпросното съдебно решение, когато чрез производство за възстановяване на срока за обжалване ответникът е могъл отново да си осигури възможността за започване на дело за оспорване на решението.

17. В частта, в която вземат отношение по първия преюдициален въпрос, участвалите в настоящото производство държави членки в писмените си становища, както и Европейската комисия застъпват виждане за широко тълкуване на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001.

18. Според тяхното виждане, когато в държавата по постановяване на съдебното решение се стигне до възстановяване на изтекъл срок за обжалване на това решение, ответникът поначало е длъжен да отстои правото си на жалба срещу съдебното решение именно по този начин, а след като срокът бъде възстановен, той трябва да започне дело за оспорване на решението в държавата по постановяването му. В противен случай ответникът би трябвало да е наясно, че в производството по допускане на изпълнението в друга държава членка няма да може да се позове на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001. Освен това изглежда, че в доктрината и съдебната практика в държавите членки ***** има мнения, които също споделят този широк подход в полза на признаването.

19. Това тълкуване обаче не следва непременно от текста на разпоредбата, в която впрочем се говори за започване на дело „за оспорване на съдебното решение“. Строго погледнато, производството за възстановяване на срока за обжалване не представлява такъв способ за оспорване. Всъщност в случаите, в които се стига до образуване на производство за възстановяване на срока, за ответника вече не е възможно направо да оспори самото съдебно решение.

20. От систематична гледна точка също няма аргументи, които непременно да изискват при обстоятелства като разглежданите в главното производство ответникът да бъде задължен да поиска образуване на производство за възстановяване на срока и в противен случай да му бъде отнета възможността да се позовава на основание член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001, че е налице пречка за признаване на решението.

21. По-специално, за тази цел не може да се привлече член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи, който урежда възстановяването на срока при трансгранични връчвания в хипотезата на неявяване на ответника. От тази разпоредба всъщност не може да се извлече издържан аргумент за релевантност на производството за възстановяване на срока по отношение на хипотезата по член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001, която разпоредба, за разлика например от член 26 от този регламент, не показва систематична връзка с Регламента относно връчването на документи.

22. От една страна, приложното поле на Регламента относно връчването на документи и на разглеждания член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 не се покриват напълно, тъй като член 34 се отнася и до пречките за признаване на съдебното решение по дела, по които не е извършено връчване по реда на Регламента за връчванията. От друга страна, при практически насочено тълкуване член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи не е приложим към настоящия случай. Тази разпоредба всъщност изрично се отнася до случаите, в които „се е наложило документът за образуване на съдебно производство [...] да бъде изпратен в друга държава членка, за да бъде връчен съгласно разпоредбите на настоящия регламент“ и [***** в които впоследствие] е постановено решение срещу ответник“. В настоящия случай не може да се приеме, че е налице такава хипотеза, тъй като документът за образуване на съдебното производство е бил изпратен до адрес в Париж и поради това при образуването на делото във Франция въобще не е съществувал повод за трансгранично връчване. По този начин още на този етап липсва първата от двете кумулативни предпоставки, които обуславят прилагането на разпоредбата на член 19, параграф 4 относно възстановяването на срока.

***** Вж. например определението на германския Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд) от 21 януари 2010 г., Az. IX ZB 193/07, EuZW 2010, 478, точка 14 и цитираната съдебна практика.

***** Курсивът е мой.

23. Дори обаче член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи да беше приложим, от тази разпоредба не би могло да се изведе задължение за ответника да поиска образуване на производство по възстановяване на срока. Всъщност член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи е норма, която има за цел защита на адресата на връчването и която му предоставя възможност при определени предпоставки да *може* да поиска образуване на производство за възстановяване на срока, *същевременно без да го задължава за това*. Така тази разпоредба държи сметка за евентуалните интереси на адресата на връчването да постигне по своя инициатива възобновяване на производството, в което при връчването са били допуснати процесуални нарушения, и евентуално да постигне отхвърляне на иска *****. От член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи обаче от систематична гледна точка не може да се изведе заключение, че в рамките на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 ответникът има задължение да поиска образуване на такова производство за възстановяване на срока, като в противен случай същият трябва да приеме признаването на съдебното решение.

24. Всъщност, за да се даде отговор на въпроса дали хипотезата, в която за ответника „е било възможно за започне дело за оспорване на съдебното решение“ по смисъла на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001, включва и провеждането на производство за възстановяване на срока, е необходимо тълкуване на тази разпоредба с оглед нейния смисъл и цел. При тълкуването следва да се вземе предвид обстоятелството, че Регламент № 44/2001 има за цел да създаде възможност за бързо и ефикасно признаване на съдебните решения, като същевременно обаче трябва да се зачита и правото на защита на ответника *****. За разлика от старата уредба по ККИСР, на ответника вече трябва да се отнеме възможността за злоупотреба с права в производството по допускане на изпълнението, като се позовава на обстоятелството, че не му е връчен документът за образуване на делото в случаите, когато непосредствено е могъл да се брани срещу въпросното решение в държавата по постановяване на съдебното решение в рамките на срока за обжалване на това решение. Същевременно обаче нито от текста на тази разпоредба, нито от съображенията от посочения регламент може по ясен начин да се изведе и задължение за ответника след изтичането на срока за обжалване да поиска образуването на производство за възстановяване на срока.

25. Обратно, от гледна точка на изискването за справедлив процес тези съображения говорят срещу пренатягането на текста на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 и причисляването на производството за възстановяване на срока към способите за „започване на дело за оспорване на решението“ по смисъла на тази разпоредба. Всъщност, ако ответникът би бил длъжен след изтичането на срока за обжалване на решението да поиска образуване на производство за възстановяване на срока в държавата по постановяването на съдебното решение и ако в противен случай би го застрашавало признаване на решението в друга държава членка, това положение би противоречало на принципа за равенство на процесуалните възможности на ищеца и ответника, който е съществен елемент на справедливия процес по смисъла на практиката на Съда.

***** Такъв интерес може да съществува например когато е налице опасение, че от производство, в което са допуснати процесуални нарушения от гледна точка на Регламента за връчването на документи, в трета държава или дори в държавата по постановяване на съдебното решение ще произтекат неблагоприятни последици, като например действия по принудително изпълнение срещу ответника, или когато ответникът има интерес от бързо приключване на делото с влязло в сила решение, например защото счита, че има голяма вероятност да спечели делото и че съответно в противен случай правният му интерес би бил засегнат от евентуално предстоящо ново съдебно производство.

***** Вж. по този въпрос решение ASML (C-283/05, EU:C:2006:787, т. 20 и 24).

Вж. относно релевантността на това изискване решения Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 73) и ASML (C-283/05, EU:C:2006:787, т. 27).

Вж. решение *Ordre des barreaux francophones et germanophone* и др. (C-305/05, EU:C:2007:383, т. 31) и член 47, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

26. Този извод се откроява още по-ясно, ако се отчете обстоятелството, че когато ответникът съгласно член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 започне дело за оспорване на решението, *преди да е изтекъл срокът за неговото обжалване*, и по този начин си осигури осъществяването на правото си на изслушване в държавата по постановяването на съдебното решение, той по същество се намира в същото положение, в каквото би бил, ако документът за образуване на съдебното производство му беше връчен своевременно и съответно можеше да се яви по делото в първоинстанционното производство, като в този случай за него евентуално биха възникнали съдебни и адвокатски разноски в държавата по постановяване само във връзка с *едно-единствено* производство, а спорът се ограничава до предмета на делото, както е решено в подлежащото на изпълнение съдебно решение.

27. По друг начин се поставя въпросът в хипотезата, в която ответникът узнава за постановеното срещу него съдебно решение *едва след като е изтекъл срокът за неговото обжалване*. Тъй като в този случай за него вече не е възможно да започне непосредствено съдебно производство за оспорване на решението, а за да го обжалва в държавата по постановяване на съдебното решение, той най-напред трябва да изчерпи възможностите за възстановяване на срока за обжалване, след което да започне съответното производство. Едва след това той би могъл — доколкото молбата му за възстановяване на срока е била уважена — като втора стъпка да подаде жалбата си срещу съдебното решение. Така за разлика от описаната в точка 26 ситуация в тежест на ответника биха били *две* производства (а с това и разноските по тях), като освен това предметът им съществено би надхвърлил предмета на дело, по което е постановено съдебното решение, тъй като допълнително би била обсъждана проблематиката във връзка с възстановяването на срока. По-нататък, ако се вземе предвид обстоятелството, че наред с усложненията поради броя на делата и размера на разноските по тях биха могли да възникнат и практически проблеми, като например намирането на подходящи адвокати и възникването на разноски за преводи, става ясно, че ако ответникът би бил задължен да поиска образуване на производство за възстановяване на срока, за да се защити срещу признаване на решението, същият би се озовал в значително по-неблагоприятно положение, отколкото ищецът. Тази констатация важи по-специално за ответници, които нямат юридически опит и имат ограничени финансови възможности. Така би следвало да се очаква — особено при дела със сравнително ниска цена на иска — че с оглед на застрашаващите ги усложнения във връзка с разноските и воденето на делата би могло тези ответници да са склонни да се примирят с изпълнението на решенията, без да се бранят срещу тях, за да си спестят във всеки случай нови адвокатски и съдебни разноски, чиято възвръщаемост при производства в чужбина често е трудно да се прецени, особено от лица, които не са юристи.

28. Предвид тези обстоятелства следва да се приеме, че виждането, че в рамките на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 съществува задължение да се постигне възстановяване на срока, би накърнило чувствително равенството на процесуалните възможности между двете страни, тъй като на ответника би било натрапено воденето на допълнително производство, за да защити своите интереси.

29. Освен това, на равнище на първичното право на Съюза, в случаите, в които на ответника не е била предоставена възможност да бъде изслушан преди постановяването на съдебното решение, всяко улесняване на предпоставките за допускане на изпълнението би вървяло към колизия с принципа за справедлив процес. В това отношение следва да се отбележи още в общ план, че понастоящем разпоредбата на член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 се разглежда от ЕСПЧ, чието голямо отделение вероятно в скоро време ще се произнесе по дело *Avotiņš c/y Латвия* относно съвместимостта на тази разпоредба с член 6 от ЕКПЧ. По това дело също става въпрос за застрашаващо допускане на изпълнението на решение, като ответникът не е бил изслушан преди постановяването на решението и не е подал жалба срещу него. Макар че в

приетото през 2014 г. с минимално мнозинство решение на отделение на ЕСПЧ по това дело все още да се приема, че в крайна сметка уредбата по член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 и допускането на изпълнението са съвместими с член 6 от ЕКПЧ, все пак се подчертава, че с оглед на упражняваната от него дейност ответникът жалбоподател не е бил напълно неопитен. Изложените от ЕСПЧ съображения по това дело, които са непосредствено свързани със спецификата на разглеждания по това дело случай и въз основа на които този съд приема, че не е налице нарушение на член 6 от ЕКПЧ, дават основание да се предположи, че решението на съда вероятно щеше да бъде по-различно, ако ответникът нямаше опит с оглед на упражняваната от него дейност.

30. Макар констатираните от ЕСПЧ обстоятелства по посоченото дело да не съответстват във всички аспекти на настоящия случай, неговото решение по дело *Avotiņš* с/у Латвия следва да се разбира най-малкото като предупреждение, при тълкуването на пречките по член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 да се подхожда с мярка и да не се забравя — освен за изискването за осигуряване на свободно движение на съдебните решения — и за законните интереси на ответника. Това означава, че при зачитане на повелителния характер на тази разпоредба на ответника не бива да се отнема възможността да се позовава на наличието на пречки за признаване на решението.

31. Следователно няма основание ответникът, който не е бил своевременно призван, да бъде задължен след изтичането на сроковете за обжалване на решението тепърва да отстоява правото си да започне дело за оспорване на решението, като поиска образуване на производство по възстановяване на срока, а в противен случай да му се отнеме възможността да се позовава на пречка за признаването на решението. Обратно, когато сроковете за обжалване са изтекли, преди ответникът да е узнал за засягащото го съдебно решение, следва да се приеме, че ответникът не е разполагал с възможност да започне дело за оспорване на въпросното решение по смисъла на тази разпоредба.

32. С оглед на гореизложеното на първия преюдициален въпрос следва да се отговори, че член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че упоменатата в него възможност да се започне дело за оспорване на съдебното решение, обхваща само случая, в който е възможно да се започне съответното дело в предвидения в националното право срок, но не и в случая, когато срокът е изтекъл, но е възможно да се подаде молба за възстановяване на срока, а впоследствие — след като молбата бъде уважена — да се пристъпи и към самото оспорване чрез съответния способ.

Б– По втория преюдициален въпрос

33. С втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи трябва да се тълкува в смисъл, че изключва прилагането на разпоредбите на националното право относно възможността за възстановяване на срока за обжалване на решението, или трябва да се тълкува в смисъл, че ответникът има избор — или да подаде молба съгласно тази разпоредба, или да използва съответния национален правен институт.

34. Най-напред следва да се напомни, че както беше изложено по-горе в точка 22, въпросната разпоредба от Регламента относно връчването на документи изглежда неприложима към настоящия случай, тъй като в него не е налице хипотеза на трансгранично връчване на документа за образуване на съдебното производство. Следователно на този преюдициален въпрос ще бъде даден отговор само в хипотезата, в която Съдът би следвало да приеме, че член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи е приложим към настоящия случай.

35. В този случай следва да се приеме, че член 19 от Регламента относно връчването на документи е приложим, когато документите се връчват в чужбина „съгласно разпоредбите на този регламент“ на ответник, който не се е явил по делото. Член 19, параграф 1 от Регламента относно връчването на документи изисква като първа стъпка спиране на делото, докато не се установи, че документът за образуване на съдебното производство действително е стигнал до ответника. Член 19, параграф 2 от Регламента относно връчването на документи предвижда изключения от това правило, които позволяват производството да продължи. Най-накрая, член 19, параграф 4 урежда възможност за възстановяване на срока за обжалване на решението, ако молбата за това е подадена „в разумен срок, след като ответникът е узнал за решението“, и то при условие че ответникът не по своя вина не се е запознал своевременно с документа за образуване на съдебното производство, за да се защити, но въпреки това е бил осъден. Член 19, параграф 4, трета алинея от Регламента относно връчването на документи предоставя на държавите членки възможност да определят преклузивен срок за молбата за възстановяване на срока за обжалване, който обаче не може да е по-малък от „една година, считано от постановяване на решението“.

36. Френската република е подала заявление за този едногодишен срок, като по този начин окончателно е определила срока за подаване на молбата за възстановяване на срока *в обхванатите от член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи случаи*. Това определяне не оставя възможност за едновременното съществуване на разпоредби от националното право, които евентуално предвиждат друго, какъвто е случаят при член 540 от Гражданския процесуален кодекс (Code de procédure civile), който обвързва срока за подаването на молба за възстановяване на срока с датата на връчване на съдебното решение, а не с „постановяване[то] на решението“, както е съгласно Регламента относно връчването на документи. Действително, следва да се сподели доводът на Комисията, че в конкретния случай правилото на Регламента относно връчването на документи за възстановяването на срока може да се окаже по-неблагоприятно по отношение на ответника, отколкото уредбата по националното право. Това положение впрочем е неизбежна последица от заявлението за едногодишен срок, направено от Френската република, и трябва да бъде възприето, такова каквото е съобразно намерението на тази държава членка.

37. С оглед изложеното на втория преюдициален въпрос следва да се отговори в смисъл, че член 19, параграф 4 от Регламента относно връчването на документи — при условие че е приложим — трябва да се тълкува в смисъл, че изключва прилагането на разпоредбите на националното право относно възможността за възстановяване на срока за обжалване на съдебното решение.

V – Заключение

38. Предвид всичко изложено по-горе предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, както следва:

„Член 34, точка 2 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че упоменатата в него възможност да се започне дело за оспорване на съдебното решение, обхваща само случая, в който е възможно да се започне съответното дело в предвидения в националното право срок, но не и в случая, когато този срок е изтекъл, но е възможно да се подаде молба за възстановяване на срока, а впоследствие — след като молбата бъде уважена — да се пристъпи и към самото оспорване чрез съответния способ.

Член 19, параграф 4 от Регламент № 1393/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че в обхвата на Регламент № 1393/2007 тази разпоредба изключва прилагането на разпоредбите на националното право относно възможността за възстановяване на срока за обжалване на съдебното решение“.